ליה איל 10 רובן קרן וחומשו 6 קרו ליה

למעילתו גזילו סיפא דלא הוי איל פ רובן קרן

וחומש הרי ליה איל אשם מעילתו ויביא עמה

סלע וחומשה בעי רב מנשיא בר גדא מ בכינום

חומשין מהו שיתכפר מי אמרינן אם תימצי

לומר יאדם מתכפר בשבח הקדש משום

דקטרח קמיה אבל הכא דלא קטרח לא מתכפר

או דלמא אם תימצי לומר אין אדם מתכפר

בשבח הקדש משום דלא אפרשיה אבל הדין

. כינום חומשין דאפרשיה זו איכא למימר

מתכפר דאיבעי להו יו מתכפר בשבח הקדש

או לא ת"ש המפריש שני סלעים לאשם ולקח

בהן שני אילים לאשם היה אחד מהן יפה שתי

סלעים יקרב לאשמו והשני ירעה עד שיסתאב

וימכר ויפלו דמיו לנדבה מאי לאו דזבן

. בארבע איל ושבח דשוי תמניא ושמע מינה י

אדם מתכפר בשבח הקדש לא הכא במאי

עםקינן מ דאוזיל רועה גביה ת"ש סלקח איל

בסלע ופטמו והעמידו על שתים כשר ש"מ

אדם מתכפר בשבח הקדש לא פטמו שאני

דהא חסר ליה תמניא ת"ש סלקח איל בסלע

והרי הוא בשתים כשר הכא גמי כשפטמו

א"ה היינו רישא רישא דזבן בארבע ואשבחיה

בארבעה אחרינא דחסר ליה תמניא סיפא

דובין איל בארבע ואשבחיה בתלתא ושוי

תמניא זו אי הכי אימא סיפא ישלם סלע יו הא

חסר ליה ז' מאי ישלם תשלום דסלע ואי ס"ל

דאין אדם מתכפר בשבח הקדש כי יהיב

תשלום דסלע מאי הוי איל בן שתי סלעים

בעינן וליכא לעולם קסבר אדם מתכפר בשבח

הקרש אי הכי תשלום דסלע לא יתן היינו

מעמא דקיהיב תשלומין דסלע גזירה יי שמא יאמרו איל פחות משתי סלעים מכפר מאי הוי

עלה תא שמע "בשעת ז הפרשה יפה סלע

בשעת כפרה יפה שתי סלעים (לא) יצא יוחנן כמה אלעזר אדם מתכפר בשבח הקדש או לא א"ר יוחנן כמה שנים

בז א ב מיי׳ פ״ד מהל׳ פסה״מ הננה כד. בח ג מיי פ"ד מהלכות חמורה הלי א ופי"ב מהלי פסה"מ הלי ח: במ ד מיי פט"ו מהלי מעה"ק הלכה ד וע"ש: סלכה כג:

מוסף רש"י ולד תודה. שהפריש תודה מעונרת וילדה (מנחות עם: מכת"י). מעובלת וילדה (מנוחות שם: מכחריים,
והפריש אחרת תחתיה אינה
טעונה לחם. הלאשונה אס
נמלאת אחר הקרצת שניה, וכן
שניה אס נמלאת הראשונה קודם
שניה אס נמלאת הראשונה קודם
הקרצתה והקרצה שוג אין שניה שלו (תמורה כו.). ועושה ה. אם המיר כה (קדושין ז.) להל לינה לשותפין חבחים יב.) ותמורתה כיוצא בה. לליני קריכה, דמכח קדושה דחויה כאתה (קדושין ד.). בעלי חיים נדחין. נהמה שנדחית נחיים דחויה דיחוי לחים לונה קריבה אלא רועה לפחים אינה קריבה אלא רועה (פסחים צח.) ואע"ג דהדר מיחזו אידחו לעולה משום דיחוי קממי (תחורה בו.) אם נדחו ידחו לעולה, ואיכא למ"ד (ערי יומא סד.) אין דיחוי אלא בשחוטין אבל בעלי חיים שנדחו חחרין ונראין, ולדידיה קריבה הך בהמה כשחזר ולקח חליה קרינה הך נממה בשחו לקמ מלים קרינה הן בממה בשחו לקמ מלים בדביבה. לפילו דבר של דרור בדביבה. לפילו דבר של לק קדש ממילה להקדים תליה חליה השני מחלין, דחו ליקרב לגופו במחיל הקדישו אינו קרוב עד לעולה. הקדישו אינו קרוב עד לעולה. אין דיחוד בקדשים אלה הקדיש לגופו ודמה מהקדים, אבל קדיש דיחו אל אלימא לנמימר ביה טורת דיחו אל אלימא לנמימר ביה טורת הקדישו לא אלימא לנמימר ביה טורת הקדישו האל להם שמח הכשר הקדים בעון הכא דמון דיחוי בשביל הדמים שלא פרע לקנות חליה של חברו שלא היתה קנויה לו כשהקדישה, שעדיין לא קנה חליה משל חבירו, ואינו נראה

שימה מקובצת

איל דובן קרן תיבת רובן נמחק: כן איל דובן קרן תיבת פחות משתי סלעים: ין הפרשה פה שתי סלעים ובשעת כפרה

יפה סלע יצא: בשעת הפרשה יפה סלע ובשעת כפרה יפה שתי סלעים לא יצא. גליון בקצת ס"י הגירסא לוימך בשעת הפרשה יפה סלע ובשעת כפרה יפה שתי סלעים לא יצא. גליון בקצת ס"י הגירסא לוימך בשעת הפרשה יפה סלע בורסת בשתי בסברה יפה שלע בשותי בשתים ברוב"ם ובראב"ק גריס כנירסת רש"י. בשעת הוב הוב לה צל יוץ בפ"י המשגה הרפ"ב בח"י. בשעת הפרשה ובא יונם פדא"ב האוויל רועה גביה משיה לא אוקמו דאוויל רועה גביה חוסי כח"י. בשעת הפרשה. ואין סברא לוכר בשסטמה סלע יצא (בשעת) דבשעת הפרשה ויפה בסבר אור בשתים. מהרי" ו"ל: יולן בעי. ער יונסי מנוחות (פ ש"ל) ד"ה הפרשה יפה וכשמיה: 91 של היובר הוד לרא אוויל ולחם נשבל בע"ב ער יונסי מנוחות (פ ש"ל) ד"ה הפרשה יפה וכשמיה: 91 של היובר הוד לרא אוויל לחם נישב להרותר כי לפיד ראוי למחקו: 91 הודה בילה בשתים. מהרי" ו"ל: יולן בע"ג ער יונסי מנוחות (פ ש"ל) ד"ה מחכפר: 91 של חיבת הרי ביובר ביובר להיובר ביובר בי יפה סלע יצא: בשעת הפרשה יפה סלע ובשעת כפרה יפה שתי סלעים לא יצא. גליוו בקצת ס״י הגירסא להיפד בשעת הפרשה יפה סלע

מת'ני'

לא השביח בו כלום: איל. שקנו בשתי סלעים לם ליכא: מאי הוי עלה. דהאי שינוייא דחיקא הוא דאי אדם מתכפר בשבח הקדש תשלום סלע לא הוים): אם שמע. דמתכפר: ה"ג בתוספתא ופ"ד ה"הן נשעם הפרשה יפה סלע ובשעת לפרה יפה שתי סלעים ילא: בעי לו'. רבי אלעזר

לא שמיעא ליה הך ברייתא: ולא שמע הלכה זו ממני. בתמיה: ועל הדה המרה. במסכת מנחות בפרק התודה (דף עט:): אינן טעונות לחם. התם מפרש טעמיה: לא שנו. דולד אינו טעוו לחם אלא לאחר כפרה שכבר הקריב את אמו וילא ידי נדרו אבל לפני . כפרה יקריב זה במקום אמו לחובת נדרו וטעון לחם. אלמא אדם מתכפר בולד דהיינו שבח הקדש: בעלי חיים נדחין. מעל גבי המזבח או לא כגון שעירי יום הכיפורים ומת אחד מהן מהו שיקריב חבירו ויביא אחר עמו מי אמרינן נדחה זה במיתת חבירו או לא. ואי קשיא לפשוט ליה מדקי"ל (תמורה רף כא:) חטאת שכיפרו בעליה מתה אלמא נדחין הלכה למשה מסיני הוא ואין למידין הימנה לם: ואינה קריבה. הואיל ומתחלה נדחית שהיתה חליה חולין כשהקדישה לא היתה ראויה לכך: ה"ג שמע מינה סלה שמע מינה בעלי חיים נדחין ושמע מינה דחוי מעיהרו הוי דחוי וש"מ יש דחוי בדמים. ותו לא מידי שמע מינה קדושת דמים מדחה בהמה שאינה ראויה ליקרב והקדישה לדמים כיון דאמר ש תסתאב ונוהג בה מנהג דחוי לה דשוב אינה חוורת ונראה דלא תימא אין תורת דיחוי נוהגת אלא בקדושת הגוף שהרי זו כשהוקדשה חליה לא הקדישה אלא לדמיה וקאמר אינה קריבה. קדושת דמים מדחה ויש דחוי בדמים חדא מילחא היא אלא שנשתנה לשון הגירסה: הוולו עלחים בעולם. ואינו מולא אלא בפחות משני סלעים: במחוסרי לפרה. כגוו זב וזבה ויולדת ומלורע (ה) שכפרתן מעכבתן מן הקדשים ואין להם תקנה. אלמא היכא דנתנה תורה קלבה אין לו תקנה עד שיביא באותה הלבה: לא לימדנו. לאחרים:

סיפה קרי להיל השם מעילתו. בתמיה: ומשני הין רישה דהוה היל כח רוב כו'. על כרחיך תנא דמתני' הולרך לחלק בשמוחיהן של שני אשמות הללו לפי שהאחד בא לחובת אשמו הראשון והשני לאשם מעילות

כו קרן וחומשו קרא את הקרב לאשמו כיו מעילתו כלומר קרן שמעל בו וחומשו להודיע דמה שהוא מביא אשם בעשרה זוז משום מעילה וחומשה הוא ואת הקרב לאשם מעילות קרא אשמו סיפא דלא הוי איל יש רובן קרן וחומש דהאיל יפה שתי סלעים והקרן והחומש אינו עולה אלא סלע וחומש ט ואין האיל קרב בשביל תשלותי גזילתו אלא בשביל איל אשם קורהו מעילתו על שם חשם מעילות: בכינום חומשין. כגון מעל בב׳ סלעים דאשם כמה פעמים עד שיעלו החומשים לב׳ סלעים מהו שיהח מהן אשם למעילתו 0. מובכנום חומשין כגון הפריש ב׳ סלעים לאשם ומעל בהרן ד' פעמים שיעלו החומשין לשתי סלעים מהו שיתכפר בחומשין לבדו שיקנה בהן איל והקרן יפול לנדבה דהא מותר הוא מרבי 0: שבח הקדש. כגון לקח איל בסלע והוקרו טלאים ועמדו על שתים: דלה הפרשיה. בשעת הפרשה לא היה שוה אלא פלע אבל בכינום חומשין הא אפרשיה זה שהפרישו לשם אשם כל שעה ומכח אשם באו אימא מתכפר: ושמע מינה אדם מתכפר. מדקתני יקרב לאשמו: דהא חסר ליה סמנית. זוזי שהוליתו בפיטומו סלע: פ"ש. מסיפא דהא ברייתא דפיטום: ואשבחיה בתלתא ושוה המניא. ולהמו פריך סוף סוף שמע מינה דאדם מתכפר באותו זוז שהשביח ההקדש בלא חסרונו: לא משלומי דסלע. זון אחד להשלים סלע שני. ואי קשיא לוקמה כגון דאוויל גביה רועה הא ליכא למימר מדקתני ישלם סלע לגזבר מביתו ואי דאוויל גביה רועה אמאי ישלם הא שוה בשעת הפרשה ב' סלעים ואי דיהביה ניהליה בחנם מאי איכפת לן הא לא בעינן אלא שוה שתי סלעים והרי שוה שתי סלעים והקדש

גדל זה בינינו ולא שמע הלכה זו ממני מכלל דא"ר יוחנן יאין ועל הדא אמרה דתנן ייולד תודה ותמורתה וכן המפריש תודתו ואבדה והפריש אחרת תחתיה אין מעונה לחם "ושלח ים ר' חנינא משמיה דר' יוחגן לא שנו אלא לאחר כפרה יִם דולד אין מעון לְחם אבל לפני כפרה מעון לחם אלמא קסבר ים ִיּמתכפר בשבח הקדש בעי ר' אלעזר בעלי חיים נדחין או לא א"ר יוחנן 🕫 הרי כמה שנים גדל זה בינינו ולא שמע הלכה זו ממני מכלל דר' יוחנן אמרה אין יידאמר ר' יוחנן יבהמה של שני שותפין הקדיש חציה ייו וחזר ולקח חציה והקרישה קרושה ואינה קריבה ועושה תמורה ותמורתה כיוצא בה יי ∘ש"מ תלת ש"מ בעלי חיים נדחין יי וש"מ קדושת דמים מדחה וש"מ יש דיחוי בדמים יש בעי ר"א יהוולו מלאים בעולם מהו מי אמרינן ימבחר נדריכם בעינן והא איכא או דילמא 2כסף שקלים בעינן וליכא א"ר יוחנן כמה שנים גדלנו בבית המדרש ולא שמענו הלכה זו ולא והאמר ר' יוחגן ס אמר ר' שמעון בן יוחאי מפני מה לא נתנה תורה קצבה במחומרי כפרה שמא יוזלו מלאים ואין להן תקנה לאכול בקרשים אימא לא לימדנו הלכה זו והא רבי 🕫 יזירא בר אדא מהדר תלמודיה כל תלתין יומין קמיה אימא לא נתבקשה הלכה זו ממנו בבית המדרש גופא אמר רבי יוחנן משום רשב"י מפני מה לא נתנה פי קצבה במחוסרי כפרה שמא יוולו טלאים ואין להם תקנה לאכול משום רשב"י מפני מה לא נתנה פי קצבה במחוסרי כפרה שמא יוולו טלאים ואין להם תקנה לאכול בקדשים מתקיף לה אביי אלא מעתה חטאת חלב פי ינתן לה קצבה דלכפרה אתיא ולאו לאישתרויי באכילת קרשים הוא מתקיף לה רבא אלא מעתה אשם נזיר ייו להוי ליה קצבה דלבטלה הוא דאתי דאמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחאי 🖘 אין לך דבר שהוא בא לבטלה אלא אשם נזיר בלבד קשיא:

חומש רשוי עשרה זוה כדי מעילתו קרי ליה לגזילו מעילתו: וסיפא דלא הוי איל שני דובן קרן וחומש דלא שוי אלא תמניא זוחי קרי ליה למעילו מעילתו: וסיפא דלא הוי איל שני דובן קרן וחומש דלא שור יצר לנו וחומש בתיחו: בכתנוס וומשין מהו שיתסכו. כלומר אם מעל וחזו ומעל וחזו רע שעלו החומשין לבי למעים תה בי הלעו מוד שורש ביה והיו בי סלעים מהו שיתסבו מהו שיתסבו בה והיו נו שמש ביה או לקון גדום מתסכו בשנת שקתו בסלי נות שביה ווי מעברו עד בי סלעים ויכול להתכפר בה וחינו שעמא משום דקא טרה ביה שהוציאו והעניסו עד שהשביהו אבל הכא בהא במבה מקרש היינו שעמא: משום דקא טרה ביה שהציאו והעניסו עד שהשביהו אבל הכא בהא במבה מקרש היינו שעמא: משום דקא מאפרשה. לשבת מכיסיה אלא ממילא שבה וברשותא דהקרש שבה אבל בדין שבה דכינוס חומשין באבה העוד המוצר שבה לבינוס חומשין במבח הקדש היא לא ממילא שבה וברשותא דהקרש שבה אבל בדין שבה דכינוס חומשין במבח הקדש היא במבח לביל בל או במבח להיים במבח הקדש בי ללומר שבו מקודם לפיכך (נתגם) (מכרם) לו בוול ודמי כאילו שבר שלה במבח בל האי שבה מכיסו. לא פיטמו בשני העוד ביה ביה בלילומר שבין הקעיה הבין התוצה ומוד לו עד שמנות זון דהיעו בי סלעים: פיפא דובן איל בארבעה. והוציא שאי דקא חסר ביה המניא כלומר שבין הקעיה הבין התוצה בשחים שישר אדהם (מש הקדש) או היי מאם למבות הוד ביה ביה להידית או היו היו ביה בל הלומר שב מבח בל העוד ביה בלילו בל שמונה זון דהיעו בי סלעים בי סלעים בים למעים לא משלום לא משלום לעל בהלות אות הוד לא הדון אדם מתכפר בשבה הקדש. אי היו שלה ביא המשלום לע מאי הוו מים באיל געיה לא משום נודה שלא השום מציה בישה ביה הקדש: אי הני אבי העלום סלע מא יתן. אין דלא בעי אלא משום נדה שמא יאמרו כיר שלה מובר הקדש: לא שנו. דאין טעונין להם אלא לאחר כפר למנות הבי הני אלה ביו אלה מים הני אלה היו אלה באי הניה לא מה מביה הקדש: אי הני אם הנישלם סלע לא יתן. אין דלא בעי אלא משום נודה שמא יאמרו כוי המחם הביה הקדש: איה וו להים הני אלה במול בני אלא משום בור הבים אלה מוכבר בשבה הקדש: איה לו הווד מום בי סלעים בעיון וליכא אלא למחר כבור ליום הכי אלה הני להיה ביו אלה ביו אל מובר. דין טעונין להם אלא לאחר כפר

לפיכך קרא לאחד מהן אשמו ולאחד מהן מעילחו הילכך רישא דהוה איל סיפא קרי ליה למעילתו איל אשם רישא דהוה

א) ז"ל קרי, ב) [מוכחות פ. פא. ממודה כה:], ג) ארבע זווי דהיינו פלש, ד) [פוספתא פ"ד ה"ה], ס) [שם ע"ש], ו) מוכחות עט:, 1) [שם:], א) [ע" מוס" ממודה כה: ד"ה ואת אמרת ופוס" מנחום פ. ד״ה מאי קמ״ל], ט) קדושין ז. זבחים יב. ממורה כו., י) ןפסחים לח. ע"ש לקמן כח. וש"נן, כ) צ"ל ר' חייא בר אבא כל חלמין יומין מהדר חלמודיה קמי דר' יומנן רביה כו' [וכ"א בכרכות לח: ובחולין פו:], ל) [לחובתו רש"ש], מ) זהו הגהה, נ) פי' שמעתי מרבי, ם) בס"א לא יתן, ע) היינו מ"ש לקמן כח. המפריש נקבה לפסחו כו",

תורה אור השלם

תורה אור השלם

1. והיה הקקום אשר יבוד יו
אלהיבם בו לשבן שנו שם
שנה תביאו את כל אשר אגני
עמה אתבם עולתיבם
עד הובחיבם מעשרתיבם ותרמת
דרל ליי, דרבים בים אשר
הדרל ליי, דרבים בים אשר
בשנה מקרשי יו דרבים בים אשר
בשנה מקרשי יו דרביא את
שעוו ליי, אל תוכיו בן האצו אשנו ליי, אל תומים בן האצו בער בקף שקלים בשקל
בער עקר שלאשם:
בער בקף שקלים בשקל
הקרש לאשם:

הגהות הב״ח

(ל) רש"י ד"ה במחוסרי וכו' ומלורע משום שכפרתו:

רבינו גרשום

קדשה לנמרי דחציה איתעבידא בספק וחציה ודאי הילכך לא קדשה כל כך ויש לה פריון נמיח בהנאה אבל מיצה דמה נמיח ספק ואח"כ נודע בינים ליצה דמה אבל מיצה דמה ומותר בהנאה לפי שעל ספק הפריש איתעביד בספק אחר בלהלה הנעשה תחלה וכבר נעשה כולה כספיקה והאסור בהנאה: הפפריש בי מצורט, ומעילות, ולקה בהן בי לישלים לאשם מעילות ולקה בהן בי לישלים לש חילל במעות אילים כיו לקה בהן בי לשם מעילות בשביל שמעל לאשם מעילות בשביל שמעל לאשם מעילות בשביל שמעל במעות של הקדש והשני איל מלינים בשביל שמעל שהר אוד הדיינו בי מלשים דהיינו בין החומש שה עשרה זה דהיינו בין לחומש בל אוד בין הומש בל אוד בין אורש בל שמעל ברונים בל מעילות לשוד בל יותר בין הומש היינו בין הומש בל בחומים שמעל ברוניה מורים בשביל שמעל ברוניה בל מעילות לשוד בל יותר בין הומש בל היינות ברון החומש היינו בין הומש בל ברוניה שמעל ברמיה. קדשה לגמרי דחציה איתעביד אשט שהיה מהייב שמעל בו להי. אבל קנה באותן שני סלעים בסלע איל לצורך אשם שהיה מחוייב ובסלע האחד מעל בו וקנה ממנו איל אחד לחולין אם זיה אותו שקנה לשום אשם שוה ב׳ סלעים יקרב לאשמו שמחוייב והשני איל אם הוא שוה נמי ב׳ סלעים יקרב למעילתו לאשם מעילות ויביא עמו סלע וחומשה דהיינו קרן וחומש מביתו ויתנהו לגובר. הכא בסיפא דלא מעל